

remélem, hogy az utánunk jövő nemzedéknek is nyújt olyan új ismereteket, amelyek ösztönzi őket és segítik a mindennapi munkájukban.

A könyv megjelenéséhez az Emberi Erőforrások Minisztériumától, Balog Zoltán miniszter úrtól, valamint Hoppál Péter államtitkár úr aláírásával kaptunk támogatást. Így kötelességem, hogy a könyvből egy példányt a minisztériumba is eljuttassak. Bízom benne, hogy ki fogják nyitni a könyvet, és ez talán segítséget fog jelenteni a mostani jó tervek megvalósításához, az iskolai éneklés lehetőségeinek jobb irányba való elmozdításához. Ez nagy nyeresége lenne a közoktatásunknak, mivel a sok évtizedes gyakorlat mellett ma már a tudományos vizsgálati eredmények is egyaránt igazolják *Kodály Zoltán* szavait:

„A zenei nevelés igazi eredményei csak évtizedek múltán érzékelhetők nagyobb mértékben. Addig is minél többen, minél többször énekeljenek fiatalok, felnőttek. A művészeti nevelés igazi eredményei csak évtizedek múltán érzékelhetők igazán.”

K. Udvari Katalin

Magnus, Major, Maximus 25 éves a Magnificat Kórus

Fennállásának negyedszázados jubileumát mennyiséget és minőséget reprezentáló hangversennyel ünnepelte a *Szebellédi Valéria* által alapított, s mindmáig általa vezetett *Magnificat* kórus október 2-án a Zeneakadémia nagytermében.

Igen szép hangverseny emlékével távozhattak mind a szereplők, mind az előadók. Az ünnepi hangverseny védnöke *Kodály Zoltánné* volt, beszédet mondott *Simonffy Márta*, Terézváros alpolgármestere, s e sorok írója is köszöntötte a jubiléumokat a Magyar Kodály Társaság nevében. *Keresztes Ilona*, a MTVA műsorvezetőjének szavai kötötték össze a műsorszámokat.

A gazdag műsor első számaként, stílszerűen, a kórus nevét adó latin bibliai szöveg szólalt meg, Halmos László zenei megfogalmazásában, s a hálaadó-magasztaló szöveg később is felcsendült más zenei köntösben. A koncert külsőségeiben, a kórus bevonulásában, fokozatos bővülésében szertartásos jelleg uralkodott, s a magasztosság az egészet áthatotta.

A döntő többségében latin nyelvű egyházi művekből álló műsor körképét kiegészíti a jubileumi alkalomra megjelent hanglemez tartalma. A hangverseny műsorán is elhangzott, és a felvételen is szerepel ösbe-mutató. Az előbbin Gyöngyösi Levente *Misericors Dominus* c. darabja, a lemezen Tóth Péter műve hallható. Ennek címét vettük kölcsön e beszámolóhoz. Mindkét program azt mutatja, hogy a kórusmuzsika

klasszikusainak – beleértve a 19. század romantikusait is –, s a magunk már zenetörténeti távlatlaltal is igazolt – nagyjai mellett milyen fontos szerepe van a kortárs magyar szerzők műveinek a repertoár kialakításában. Szebellédi Valéria és énekesei értőn, elhivatottan vállalják ezt a szerepet: a mai – s nem csak magyar – zeneszerzők alkotásainak propagálását. Az említettekén kívül Szőnyi Erzsébet, Knut Nystedt és Siegfried Strohbach egy-egy műve képviselte az utóbbi fél évszázad karirodalmát.

A kórus ismertetője szerint a hatodik kerületi (terézvárosi) *Erkel Ferenc Általános Iskola* keretei között létrejött gyermek- és ifjúsági kórus utód-együttese a 2009 óta jelen keretei között működő *Magnificat Leánykar*. A hangverseny a központi helyet elfoglaló nőikar mellett, mindvégig a legmagasabb színvonalon, betekintést adott a gyermekkari és a vegyeskari repertoárba is – Kodály: Lengyel László, illetve Bartók: Négy szlovák népdal, Kodály: A 114. genfi zsoltár. – Egyébként nehéz is lenne egy-két számot kiemelni s magasztalni. Dicsérhetjük a fényes hangot, a tiszta intonációt, az alt szólám biztos támasz voltát, a hangzás kifejezést szolgáló képlékenységét, és a többi technikai és zenei erényt.

Igazat kell adnunk *Párkai István* karnagy úrnak, aki a KÓTA nevében köszöntötte a kórust: Szebellédi Valéria nemcsak elért egy nagyon magas színvonalat kórusaival, hanem – ami még nehezebb – meg is tudja őrizni ezt a tehetséggel, szívós munkával megszerzett érdemet hosszú időn keresztül. Ezt igazolja, hogy a kórus „életrajza” bővelkedik hazai és nemzetközi sikerekben: számos kategória-győzelem mellett két közönségdíj, kilenc nagydíj, a Kórusok Európai Nagydíja és két kórusolimpiai bajnoki cím. Azt hiszem azonban, hogy nem a versenyek kínálókozó kihívásai

és az elnyerhető díjak, hanem az éneklés, a kórusmuzsika igaz szeretete, az éneklő közösség ereje az, aminek segítségével Szebellédi Valéria minden felmerülő probléma ellenére folyamatosan az élvonalban tudja tartani együttesét.

A hangverseny méltán nagy sikeréhez művész-partnerek is hozzájárultak: *Horváthné Patak Mária*, a kórus állandó zongorakísérője; *Domány Bernadett* hegedűjátékával, *Domány Rita* orgonistaként színesítette a műsort.

Visszaulva Párkai István méltató szavaira, összegezésül azt mondhatjuk a latin címmel, hogy a Magnificat Kórus karnagya és énekesei elérték valamikor a *nagy* magaslatot, de nem érték be annyival, hanem *nagyobbra* törekedtek, s végül a *legnagyobbak* közé jutottak. A tehetség megvan, s kívánjuk: legyen nem lankadó szeretetük, hitük, erejük, aztán kellő utánpótlásuk és támogatásuk, hogy ez még nagyon sokáig így folytathasson.

Ittész Mihály

A pódiumra állítás művészete **Cantemus 40**

A dobogó közepére áll egy leány, megvárja, amíg a közönség elcsendesedik, s rákezd: *Őszi szél fúj a hegyekről, / Megbocsáss már mindenekről! / Édes rózsám ablakába / De sokat álltam hiába!* Valahonnan visszhangja kél, mind többen és többen csatlakoznak hozzá, kánonban, egyre szűkebb időközökben, már minden negyedén új szólam lép be. Mint Goethe velencei gondolásainak éneke, vagy mintha a hegyek visszhangoznának. Közben a visszhang forrása is láthatóvá válik, az énekesek felsorakoznak a pódiumon. A kalotaszegi népdalhoz társul egy másik is: *Elindultam szép hazámból.* Összeillenek, de menetük mégis különböző, jól ellenpontoszák egymást. A terem most egyetlen zengő pentaton harmónia, megtámasztva a galéria körbefutó ablakaiban addig némán álló férfikar orgonapontjával. A tetőpontot elérve azután fokozatosan elfogyanak a szólamok, mígnem a kezdőénekes egymaga fejezi be: *Anyám, anyám, édesanyám, / Édes felnevelő dajkám, / Ha vétettem, megbocsásd, / Könnyeidet ne hullassad!* Ezután megkomponált többszólamúság következik, mely maga is a népdalok pentatóniájából bomlik ki és sűriti azt tovább a diatónia és kromatika világává: a *Cantemus* – mint Ittész Mihály mondja – Bárdos Lajos hitvallása, egyben tanítása is, amely hitvallást a 40 éves működését ünneplő nyíregyházi kóruscsalád (és kórusiskola) névválasztásában hangsúlyozva is a magáénak vállal: „Énekeljünk, mert énekelni jó”. Hirdeti, egyszersmind bizonyítja, mégpedig nem csupán a „kellemes”, hanem a jó–szép–igaz etikai-esztétikai-episztemológiai jelentésteljességében. Hirdeti és bizonyítja négy évtizedes